

Konkluderende vil jeg sige om om dette lovforslag, at bortset fra tvangen over for kommunerne – men det er også et kardinalpunkt – er der mange positive og rigtige og fremadrettede tanker i forslaget.

Men vi konservative ønsker at forbedre forslaget på de områder, som jeg lige har nævnt, og med nogle af de forslag, som vi selv sammen med Venstre har lagt frem i vores integrationsforslag.

I stikordsform kan jeg nævne, hvad vi gerne vil have med fra vores forslag:

Bekæmpelse af ghettodannelse. Og her er der altså mulighed for at opfylde det ønske, som et hav af socialdemokratiske borgmestre i mange år har haft om i en speciel bebyggelse, hvor udlændingene er totalt dominerende, eksempelvis, hvis andelen af udlændinge overskrider 25 pct., at kunne sige: Nu må der ikke komme flere ind i denne bebyggelse, for vi kan jo ikke integrere somalierne i det danske samfund, hvis 90 pct. af dem, der bor i boligblokken, er somaliere, så vi ønsker, at kommunen med loven i hånden skal kunne sige: Her kan vi fordele dem i andre boligblokke eller andre kvarterer i vores kommune.

Vi ønsker en mulighed for, at kommuner med specielt mange udlændinge kan sige stop. For der er jo fire, fem, seks kommuner, som har taget et meget stort antal, og så skal der eksempelvis være mulighed for at sige: Nu har I passeret 8 pct., og så har I mulighed for at sige nej tak til at modtage flere.

Der skal være nye og effektive tiltag til at stoppe unge kriminelle indvandrere – såvel som danskere – og få dem ud af kriminaliteten.

Og der skal gøres en mere aktiv indsats for at få unge kvalificerede udlændinge ud på arbejdsmarkedet på lige fod med unge danskere.

Det er nogle af de ting, vi har med i vores forslag, og som vi godt ville have kom med i regeringens forslag.

Men hvis der er vilje til at lytte til hinanden og til at bøje sig mod hinanden, kan vi godt få vedtaget en integrationslov, som klart er til gavn for såvel danskerne som udlændingene, og vi konservative har viljen.

Så til sidst kort om de fire forslag fra Fremskridtspartiet:

Ved lovforslag nr. L 115 vil man totalt afskaffe begrebet de facto-status.

Det kan man godt, men så skal vi bare opfinde et andet begreb, for gør vi ikke det, vil vi i et antal tilfælde optræde fuldstændig umenneske-

ligt og i modstrid med konventioner, som vi selv med åbne øjne har indgået.

Det vil Det Konservative Folkeparti ikke, men vi vil afskaffe retskravet for de facto-flygtninge.

Og med hensyn til de asylsøgere, der bliver anerkendt som flygtninge, vil vi gøre deres ophold midlertidigt i mindst 7 år med henblik på at kunne hjælpe dem tilbage til deres eget land, den dag årsagen til deres flugt er borte.

Så vil Danmark nemlig være på linje med de fleste andre europæiske lande, og tilstrømningen af asylansøgere til Danmark vil uden tvivl falde dramatisk og drastisk.

Så til beslutningsforslag nr. B 79 om udlændingekontrakter:

Selve ideen om, at den enkelte udlænding, der får ophold i Danmark i en længere periode, klart og tydeligt skal gøres opmærksom på de spilleregler, der er, er vi helt enige i. Men flere af de punkter, som Fremskridtspartiet nævner at der skal stå i udlændingekontrakten, finder vi er for firkantede og unuancerede og i visse tilfælde urimelige.

Gennemfører man for eksempel kontraktens punkt 2, vil det jo betyde, at en irakisk kvinde, som er flygtet fra Saddam Hussein og hans hemmelige politi, fordi hun ellers risikerer at få hugget hovedet af på grund af sin politiske overbevisning, og som ankommer til Danmark uden en krone på lommen og får asyl her, at denne irakiske kvinde, selv om hun er gift og har to børn i Irak, aldrig nogen sinde vil kunne få dem til Danmark, og det er umenneskeligt.

Der står nemlig – nu kan jeg se, at hr. Tom Behrke begynder at kigge herop – at hvis man ikke selv kan forsørge sin familie, kan man aldrig nogen sinde få den til Danmark, og det vil være urimeligt.

Kontraktens punkt 3 siger, at enhver, der skal opholde sig i Danmark i mere end 3 måneder, har pligt til at lære dansk.

Ja, generelt er vi jo enige i, at man skal lære dansk, hvis man skal bo i Danmark i en længere periode. Men – spørger jeg så – skal det virkelig være en pligt, hvis man ikke har brug for det, og hvis man kan klare sig selv på enhver tænkelig måde uden at ligge det danske samfund til last?

Hvad nu, hvis man ikke har behov for at lære dansk? F.eks. hvis man som ishockeyspiller eller udenlandsk forsker er i Danmark i 6 eller 9 måneder og man som forsker på universitetet eller på Novo Nordisk klarer sig glimrende